

Cramps and Bruises of an Ornithologist

(Alles speelt zich af rond een dagje vogelen op Schiermonnikoog.)

De wekkerradio gaat om half zeven, de boot helaas ook. Vreemd, want de radio was toch ingesteld op vijf uur. Later bleek dat Radio Noord niet eerder met uitzenden begint.

Wat het allemaal extra vervelend maakt is dat een vriend nu alleen op de boot zit, en dus kleeft ik me snel aan om de boot van half acht te halen - helaas blijkt die bij aankomst op Lauwersoog pas om half tien te gaan.

Eindelijk dan op weg, fiets mee (à f 7,50, geheel toevallig net zo veel als de daghuurprijs van een fiets op het eiland), zodat ik mijn vriend snel kan inhalen. Zodra de boot aanlegt jakker ik richting Kobbeduinen en vestig allerlei records, maar halverwege realiseer ik me dat mijn rugzak nog op de boot ligt. Terug bij de steiger moet ik nog tien minuten wachten voordat het hek opengaat.

Rond 12 uur word ik op het Willemsduin begroet door mijn vriend en een geweldig onweer. Links en rechts van ons slaat de bliksem in de helmpollen en de duindoorns. Ik overweeg mij in te graven (ook met het oog op de spoelende regen) maar volgens mijn vriend is dat extra gevaarlijk. Gelukkig houdt het noodweer rond twee uur op.

Terug op de strekdam vereist de wetenschap dat twee kleine zandpikkertjes even een heel klein stukje moeten gaan vliegen om hun identiteit onomstotelijk te laten vaststellen. Terwijl ik van de dijk glijd en een middenhandsbeentje breek stelt mijn vriend tevreden vast dat de beestjes inderdaad witte stuitjes hebben.

Terug in mijn auto ontdek ik een briefje onder mijn ruitewisser, netjes verpakt in een plastic zakje en met plakband stevig op de voorruit bevestigd. Het bevat de (valse) beschuldiging dat ik met mijn linker achterportier een naburige auto heb beschadigd en verder staan er wat dreigementen en een telefoonnummer op.

Vogels kijken blijft een doffe ellende.